

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 411/2018-41

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. novembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpenej Advokátskou kanceláriou Mandzák a spol., s. r. o., Zámocká 5, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Michal Mandzák, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. f) a ods. 4, čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 6, čl. 47 a čl. 48 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie postupom Krajskej prokuratúry v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. KPtm 89/2017, postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Ntc 25/2017 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Tost 46/2017 z 28. decembra 2017 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. januára 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“,

v citáciách „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. f) a ods. 4, čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 6, čl. 47 a čl. 48 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom Krajskej prokuratúry v Trnave (ďalej len „krajská prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. KPtm 89/2017 (ďalej len „namietaný postup prokuratúry“), postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Ntc 25/2017 (ďalej len „namietaný postup krajského súdu“), uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Tost 46/2017 z 28. decembra 2017 (ďalej len „namietané uznesenie najvyššieho súdu“) a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na základe európskeho zatýkacieho rozkazu Prokuratúry Graz, Rakúska republika, sp. zn. 12 St 107/16x z 15. novembra 2017 vydaného na sťažovateľku (ďalej len „európsky zatýkací rozkaz“) pre účely trestného stíhania pre zločin vraždy podľa § 75 rakúskeho Trestného zákona vo forme určenia na spáchanie (návodu) na trestný čin podľa § 12, druhého prípadu rakúskeho Trestného zákona a návrhu krajskej prokuratúry zo 6. decembra 2017 na vzatie sťažovateľky do predbežnej väzby bola sťažovateľka uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Ntc 25/2017 zo 7. decembra 2017 vzatá do predbežnej väzby. Proti tomuto uzneseniu podala sťažnosť, ktorú najvyšší súd namietaným uznesením zamietol.

Krajský súd uznesením sp. zn. 5 Ntc 25/2017 z 12. januára 2018 vzal sťažovateľku do vydávacej väzby a súčasne nenahradil jej vydávaciu väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka. Po vyhlásení uznesenia sťažovateľka podala proti nemu sťažnosť, na základe ktorej najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Tost 3/2018 zo 7. februára 2018 (v čase po podaní a doručení sťažnosti ústavnému súdu) napadnuté uznesenie zrušil a sťažovateľku z vydávacej väzby prepustil.

3. Sťažovateľka podáva ústavnú sťažnosť proti (i) postupu krajskej prokuratúry z predbežného vyšetrovania, ktorým jej (resp. jej obhajcovi) nebolo umožnené nahliadanie do spisu z predbežného vyšetrovania sp. zn. KPtm 89/2017; (ii) postupu krajskej

prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. KPtm 89/2017, ktorým v konaní o predbežnej väzbe, v konaní o vydávacej väzbe, v predbežnom vyšetrowaní ako i v konaní o žiadostiach sťažovateľky o prepustení z väzby nekoná bez zbytočných priet'ahov; (iii) postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Ntc 25/2017, ktorým v konaní o vydávacej väzbe ako i v konaní o prepustení sťažovateľky z väzby nekoná bez zbytočných priet'ahov; (iv) uzneseníu najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tost 46/2017 z 28. decembra 2017 a konaniu, ktoré mu predchádzalo.

4. Namietané porušenie svojich v sťažnosti označených práv napadnutým postupom krajskej prokuratúry, ktorým nebolo sťažovateľke opakovane umožnené nahliadnutie do spisu z predbežného vyšetrowania, sťažovateľka odôvodňuje vo svojej sťažnosti adresovanej ústavnému súdu najmä takto:

«V konaní o vnútroštátnej väzbe musí byť súčasťou návrhu na vzatie do väzby i originál doposiaľ zabezpečeného materiálu, a to s poukazom na ustanovenie § 72 ods. 4 Trestného poriadku...

... V danom prípade prokurátor nepredložil spisový materiál z predbežného vyšetrowania (§ 19 Zákona o EZR), pričom jeho obsah bol podstatný i pre rozhodnutie o väzbe. V danom prípade totiž obhajoba už v konaní o predbežnej väzbe argumentovala tým, že vydanie je neprípustné z dôvodu zákonnej prekážky ustanovenej v § 23 ods. 1 písm. e/ Zákona o EZR, v zmysle ktorého platí, že: "Vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu sa odmietne, ak... e/ vykonávajúci justičný orgán zistil, že trestné stíhanie alebo výkon trestu odňatia slobody vyžiadanej osoby sú premlčané podľa právneho poriadku Slovenskej republiky a na stíhanie trestného činu je daná právomoc slovenských orgánov podľa právneho poriadku Slovenskej republiky."

Porušenie zásady ekvivalencie a hlavne porušenie označených ľudských práv a slobôd teda vidíme v tom, že nielen obhajoba, ale ani súd nemali k dispozícii doteraz prokurátorom zabezpečené informácie z predbežného vyšetrowania (§ 19 ods. Zákona o EZR), čo najmä súdu neumožnilo zaoberať sa podstatnou otázkou pre posúdenie zákonnosti väzby (a tým je otázka premlčania, ktorá bráni vykonaniu EZR). V tejto súvislosti došlo i k porušeniu princípu rovnosti zbraní ako dôležitého princípu pre posúdenie zákonnosti väzby, pretože prokurátor disponoval dôkazovým materiálom, ktorým argumentoval v prospech väzby,

avšak ani súd, a ani obhajobu neoboznámil so získaným materiálom z predbežného vyšetrovania. Za právne významné je pritom potrebné považovať to, že obhajca zadržanej osoby už v konaní o predbežnej väzbe žiadal prokurátora o nahliadnutie do spisu o predbežnom vyšetrovaní, avšak toto doposiaľ prokurátor obhajobe neumožnil s odôvodnením, že na to nie je právny nárok...

... Takýmto postupom došlo i k porušeniu práva na prístup k spisu článku 7 ods. 1 SMERNICE EURÓPSKEHO PARLAMENTU A RADY 2012/13/EÚ z 22. mája 2012 o práve na informácie v trestnom konaní: "Ak je určitá osoba zatknutá a zadržaná počas ktoréhokoľvek štádia trestného konania, členské štáty zabezpečia, aby sa zatknutej osobe alebo jej advokátovi sprístupnili dokumenty týkajúce sa daného prípadu, ktoré majú príslušné orgány v držbe a ktoré sú podstatné pre účinné napadnutie zákonnosti zatknutia alebo zadržania v súlade s vnútroštátnym právom."

... Sťažovateľ teda objektívne nevie vykonávať obhajobu, keďže dôsledkom nesprístupnenia spisu z predbežného vyšetrovania sa nevie osobne (resp. prostredníctvom svojho obhajcu) presvedčiť, či súčasťou tohto spisu je vskutku originál EZR; a ak áno, tak v akej verzii (t. j. či aj so súdnym povolením Krajského súdu preto trestné veci v Grazi alebo bez neho). Sťažovateľovi bola totiž predložená len fotokópia EZR, a to až pri výsluchu dňa 12.01.2018, pričom táto fotokópia EZR neobsahovala súdne povolenie s EZR vydané Krajským súdom pre trestné veci v Grazi (hoci súdne povolenie bolo v preklade do slovenskej jazyka predložené)...»

5. Porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov namietaným postupom krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. KPtm 89/2017, ktorým v konaní o predbežnej väzbe, v konaní o vydávacej väzbe, v predbežnom vyšetrovaní ako i v konaní o žiadostiach sťažovateľky o prepustení z väzby nekoná bez zbytočných prietáhov, sťažovateľka odôvodňuje hlavne tým, že «z čl. 17 ods. 1 Rámcového rozhodnutia 2002/584/SVV tiež vyplýva: "Európsky zatykač sa prejednáva a vykonáva ako naliehavá záležitosť." Taktiež Rámcové rozhodnutie č. 2002/584/SVV ako i Zákon o EZR ukladá členským rozhodnúť do 60 dní od zadržania a vo výnimočných prípadoch do 90 dní od zadržania.

V danom prípade Krajskej prokuratúre v Trnave vytykame nasledovné:

(a) Predpokladom pre vzatie sťažovateľa do vydávacej väzby je originál EZR. Predbežná väzba je zo Zákona o EZR ohraničená lehotou 40 dní (§ 15 ods. 5 Zákona o EZR). Prokurátor však podal návrh na vzatie do vydávacej väzby dňa 12.01.2018 (t. j. až na 37. deň po zadržaní), čím neúčelovo predĺžil predbežnú väzbu, keďže sme presvedčení, že dávno predtým disponoval originálom EZR a teda nič mu nebránilo podať na vzatie do vydávacej väzby;

(b) Žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby zo dňa 17.12.2017 postúpil prokurátor Krajskej prokuratúry v Trnave Krajskému súdu v Trnave až dňa 27.12.2017 (doručená súdu dňa 29.12.2018), pričom Krajský súd v Trnave o nej doposiaľ nerozhodol;

(c) V predbežnom vyšetrowaní nepostupuje prokurátor Krajskej prokuratúry v Trnave plynulo (aj napr. tomu, že sa jedná o väzobnú vec), pretože napr. najneskôr dňa 12.01.2018 mal disponovať originálom EZR (pričom obhajoba je presvedčená, že aj skôr, avšak dôsledkom nesprístupnenia do spisu sa k tomuto nevieme relevantne vyjadriť). Prokurátor však prvý výsluch podľa § 19 ods. 2 Zákona o EZR nariadil až dňa 01.02.2018. Až pri tomto výsluchu sa môže sťažovateľ po takmer dvojmesačnej väzbe vyjadriť napr. k tomu, či chce byť vydaný alebo nie, avšak len v tom prípade, ak mu bude sprístupnený spis. Inými slovami povedané, nie je zrejmé, prečo prokurátor nariadil prvý výsluch až 20 dní po tom, ako disponoval originálom EZR... Rovnako je potrebné vytknúť to, že prokurátor doposiaľ nepodal návrh na vykonanie EZR, pričom o výkone EZR sa musí rozhodnúť do 60 dní od zadržania (§ 24 ods. 2 Zákona o EZR). Prokurátor Krajskej prokuratúry v Trnave preto túto vec neprejednáva minimálne tak ako mu to ukladá Rámcové rozhodnutie 2002/584/SVV, a teda ako naliehavú záležitosť, zohľadňujúc i to, že sa jedná o väzobnú vec.».

6. V ďalšej časti svojej sťažnosti týkajúcej sa porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov namietaným postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Ntc 25/2017 pri rozhodovaní o vydávacej väzbe, ako i o prepustení sťažovateľky z väzby sťažovateľka argumentuje hlavne tým, že «Krajský súd v Trnave doposiaľ nerozhodol o žiadosti o prepustení sťažovateľa z väzby zo dňa 17.12.2017, ktorá

mu bola postúpená Krajskou prokuratúrou v Trnave prípisom dňa 27.12.2017 (doručená súdu dňa 29.12.2017), v spise je len záznam zo dňa 03.01.2018 "založ do spisu",

Krajský súd v Trnave doposiaľ nerozhodol o žiadosti o prepustení sťažovateľa z väzby zo dňa 15.01.2018, ktorá mu bola postúpená Krajskou prokuratúrou v Trnave prípisom zo dňa 27.12.2017,

Krajský súd v Trnave v konaní v konaní o vydávacej väzbe postúpil spis sťažnostnému súdu tak, že tomuto bol doručený až dňa 24.01.2018, hoci o vydávacej väzbe rozhodol uznesením dňa 12.01.2018 a písomné dôvody sťažnosti boli doručené do podateľne súdu obhajcom 15.01.2018».

7. V závere svojej sťažnosti sťažovateľka namietala porušenie označených práv namietaným uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tost 46/2017 z 28. decembra 2017 a konaním, ktoré mu predchádzalo, dôvodiac, že „Najvyšší súd SR ako súd sťažnostný:

- nerozhodol o alternatívnom návrhu sťažovateľa na nahradenie väzby probačným dohľadom;

- sťažnostný súd osobne nevypočul sťažovateľa, hoci sťažovateľ formuloval novú sťažnostnú námietku (premlčanie trestného stíhania) až v sťažnostnom konaní, ktorá nebola uplatnená v konaní pred Krajským súdom v Trnave, a preto mal sťažnostný súd s ohľadom na judikatúry EŠLP osobne vypočuť sťažovateľa k tejto námietke...“.

8. Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1.1/ Postupom Krajskej prokuratúry Trnava, ktorým sťažovateľovi, resp. jeho obhajcovi neumožnila nahliadnúť do spisu Krajskej prokuratúry Trnava z predbežného vyšetrovania, spis. zn. KPtm 89/2017, bolo porušené základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na obhajobu garantované čl. 6 ods. 1, 3 písm. b) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 48 ods. 2 Charty základných práv EÚ, práva na spravodlivé súdne konania podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 47 Charty základných práv EÚ, vrátane práva na rovnosť zbraní podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a čl. 47 Charty

základných práv EÚ a práva na osobnú slobodu podľa čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 17 ods. 1,2,5 Ústavy SR a čl. 6 Charty základných práv EÚ.

1.2/ Krajskej prokuratúre Trnava v konaní o predbežnom vyšetrowaní vedenom pod spis. zn. KPtm 89/2017 vedenej proti sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] sa zakazuje pokračovať v porušovaní jeho práv na obhajobu a práva na rovnosť strán, práva na spravodlivé súdne konanie a práva na osobnú slobodu neumožnením nahliadať do spisu prokurátora z predbežného vyšetrowania, spis. zn. KPtm 89/2017.

2.1/ Základné právo na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. f/ a čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 6 Charty základných práv Európskej únie postupom Krajskej prokuratúry, zn. KPtm 89/2017 v konaní o predbežnej väzbe, v konaní o vydávacej väzbe, v konaní v súvislosti so žiadosťami sťažovateľa [REDAKOVANÉ] o prepustenie z väzby zo dňa 17.12.2017 a 15.01.2018, ako i v konaní o predbežnom vyšetrowaní, porušené bolo.

3.1/ Základné právo na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. f/ a čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 6 Charty základných práv EÚ postupom Krajského súdu v Trnave, zn. 5 Ntc 25/2017 v konaní o predbežnej väzbe, v konaní o vydávacej väzbe, ako i v konaní v súvislosti so žiadosťami sťažovateľa o prepustenie z väzby zo dňa 17.12.2017 a 15.01.2018, porušené bolo.

4.11 Základné právo na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. f/, čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 6 Charty základných práv Európskej únie, ako i základné právo na obhajobu podľa čl. 48 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie, ako i právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, spis. zn. 6 Tost 46/2017 zo dňa 28.12.2017 a konaním, ktoré mu predchádzalo; ako i nerozhodnutím o alternatívnej žiadosti o nahradení predbežnej väzby dohľadom mediačného a probačného úradníka, porušené bolo.

4.2/ Zrušuje sa v celom rozsahu Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, spis. zn. 6 Tost 46/2017 zo dňa 28.12.2017.

5.1/ Krajskej prokuratúre v Trnave, Krajskému súdu v Trnave a Najvyššiemu súdu SR sa prikazuje prepustiť sťažovateľa z vydávacej väzby na slobodu.

6.1/ Krajská prokuratúra v Trnave, Krajský súd v Trnave a Najvyšší súd SR sú povinné uhradiť sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] do 15 dní od doručenia tohto nálezu trovy konania na účet jeho právneho zástupcu Advokátska kancelária Mandzák a spol., s.r.o.“

9. Uznesením najvyššieho súdu, sp. zn. 2 Tost 3/2018 zo 7. februára 2018 došlo k zrušeniu uznesenia krajského súdu z 12. januára 2018, ktorým bola sťažovateľka vzatá do vydávacej väzby, a k jej prepusteniu z vydávacej väzby, v dôsledku čoho oznámila ústavnému súdu, že netrvá „na bode 5.1/ petitu ústavnej sťažnosti, ktorou sme žiadali o prepustenie sťažovateľa na slobodu“.

II.

10. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom: f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu má tieto minimálne práva: b) mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby.

Podľa čl. 6 charty každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť.

Podľa čl. 47 charty každý, koho práva a slobody zaručené právom Únie sú porušené, má za podmienok ustanovených v tomto článku právo na účinný prostriedok nápravy pred súdom. Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Každý musí mať možnosť poradiť sa, obhajovať sa a nechať sa zastupovať. Právna pomoc sa poskytuje

osobám, ktoré nemajú dostatočné prostriedky v prípade, ak je táto pomoc potrebná na zabezpečenie efektívneho prístupu k spravodlivosti.

Podľa čl. 48 ods. 2 charty každý, kto je obvinený, má zaručené právo na obhajobu.

12. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

14. V rámci predbežného prerokovania ústavný súd preskúmal, či sťažnosť sťažovateľky obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 20 a § 50) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

15. Vo vzťahu k sťažovateľkou namietanému porušeniu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ústavný súd poznamenáva, že s prihliadnutím na svoju judikatúru už opakovane konštatoval (I. ÚS 100/04, III. ÚS 135/04, I. ÚS 124/08, II. ÚS 23/05, II. ÚS 65/05, II. ÚS 60/08, II. ÚS 151/09, IV. ÚS 397/2010), že ide o všeobecné ustanovenie, ktoré upravuje základné právo na súdnu ochranu, a to vo vzťahu ku konaniu vo veci samej, a nevzťahuje sa na konanie o väzbe, na ktoré je aplikovateľné ustanovenie čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ktoré je vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy v pomere špeciality a sú v ňom implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Táto súdna ochrana zahŕňa základné procesné garancie spravodlivého súdneho konania s prihliadnutím na povahu a účel konania o väzbe, a preto sú na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikovateľné špeciálne ustanovenia čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy.

16. Obdobne vo vzťahu k sťažovateľkou namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poznamenáva, že konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení a ani konaniami o občianskych právach alebo záväzkoch, ako to vyžaduje citovaný článok dohovoru. Väzobným konaním podľa názoru ústavného súdu nemôže dôjsť k porušeniu práv zaručených v čl. 6 ods. 1 dohovoru aj z dôvodu, že túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 5 dohovoru. Článok 6 dohovoru upravuje právo na spravodlivý proces a zásadne sa teda nevzťahuje na konanie o väzbe, pre ktoré platí špeciálna úprava, pokiaľ ide o procesné záruky poskytnuté osobe nachádzajúcej sa vo väzbe, v zásade prísnejšia právna úprava obsiahnutá v čl. 5 dohovoru upravujúcom právo na slobodu a bezpečnosť (III. ÚS 272/03, II. ÚS 15/05, IV. ÚS 65/05, I. ÚS 256/07). Ústavný súd v tomto smere rešpektuje prax Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), podľa ktorej osobnú slobodu chráni v zásade čl. 5 dohovoru, a to najmä pokiaľ ide o zákonnosť väzby vrátane otázky, či k takémuto zbaveniu slobody došlo v súlade

so zákonom upraveným postupom, kde dohovor odkazuje primárne na vnútroštátne právne predpisy a upravuje povinnosť dodržiavať ich hmotnoprávne aj procesné právne normy a požaduje, aby zbavenie slobody jednotlivca nebolo arbitrárne (čl. 5 ods. 1 dohovoru), ďalej chráni právo jednotlivca na primeranú dĺžku väzby v zmysle požiadavky, aby väzba nebola predlžovaná nad primeranú lehotu a aby nedochádzalo v postupe príslušných orgánov počas trvania väzby k zbytočným prietahom (čl. 5 ods. 3 dohovoru), a konečne chráni právo jednotlivca domáhať sa periodického prieskumu zákonnosti väzby a žiadať o prepustenie na slobodu, o ktorom musí byť rozhodnuté urýchlene (čl. 5 ods. 4 dohovoru) [rozsudok ESĽP de Wilde at al v. Belgicko z 18. 6. 1971, AČ. 12, bod 65, bod 67, body 71 – 77 etc., ako aj novšia judikatúra Khudoyorov v. Rusko, rozsudok ESĽP č. 6847/02 z 8. 11. 2005, body 124 – 125, 172 – 174 a 193; Öcalan v. Turecko, č. 46221/99, rozsudok Veľkej komory ESĽP z 12. 5. 2005, body 83 – 84 a 103; Khudobin v. Rusko, č. 59696/00, rozsudok ESĽP z 26. 10. 2006, body 103 a 115].

17. Z uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmieta sťažovateľkou podanú sťažnosť v časti týkajúcej sa namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti, pretože ňou označené predmetné články ústavy a dohovoru materiálne nedopadajú na okolnosti jej väzobného konania.

K namietanému porušeniu práv garantovaných ústavou, dohovorom a chartou v konaní, ktorým jej (resp. jej obhajcovi) nebolo umožnené nahliadanie do spisu z predbežného vyšetrovania vedeného pod sp. zn. KPtm 89/2017

18. Sťažovateľka namieta, že neumožnením nahliadania do spisu z predbežného vyšetrovania jej nebolo umožnené objektívne vykonávať právo na obhajobu, keďže *„dôsledkom nesprístupnenia spisu z predbežného vyšetrovania sa nevie osobne (resp. prostredníctvom svojho obhajcu) presvedčiť, či súčasťou tohto spisu je vskutku originál EZR; a ak áno, tak v akej verzii (t. j. či aj so súdnym povolením Krajského súdu pre trestné veci v Grazi alebo bez neho)“*. Zároveň v ďalšej časti svojej sťažnosti uvádza, že sa v rámci konania o európskom zatýkacom rozkaze krajská prokuratúra odvoláva

na výsledky rozsiahleho predbežného vyšetrovania, na základe ktorých krajský súd rozhodol aj o vydávacej väzbe, pričom sťažovateľka sa k nim nemohla vyjadriť, preto je toho názoru, že „*nedošlo k zákonnému pozbaveniu osobnej slobody sťažovateľa*“.

19. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že konanie podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru musí byť kontradiktórne a vždy musí zaručovať rovnosť zbraní medzi stranami, prokurátorom a zadržovanou osobou. Rovnosť zbraní však nie je zabezpečená, keď je obhajcovi odopretý prístup k tým dokumentom vo vyšetrovacom spise, ktoré sú podstatné pre to, aby bolo možné účinne napadnúť zákonnosť väzby klienta.

Podľa ESĽP účinnosť vyšetrovania môže niekedy vyžadovať utajenie časti získaných informácií, aby sa obvinenému zabránilo zničiť alebo ovplyvniť dôkazy, alebo znemožniť riadny výkon spravodlivosti. Avšak sledovanie tohto legitímneho cieľa nemôže odôvodniť podstatné obmedzenia práv obhajoby. Informácie, ktoré sú podstatné pre posúdenie zákonnosti väzby, musia byť primeraným spôsobom sprístupnené obhajcovi obvineného držaného vo väzbe [(vec Garcia Alva v. Nemecko, rozsudok z 13. 2. 2001, § 42; vec Lietzow v. Nemecko, rozsudok z 13. 2. 2001, § 44; vec Schöps v. Nemecko, rozsudok z 13. 2. 2001, § 51), (I. ÚS 67/03)].

20. Nielen z hľadiska posúdenia konania ako celku, či spĺňa kritéria spravodlivého procesu, ale aj v konaní o väzbe je potrebné garantovať obvinenému a jeho obhajcovi reálne uplatnenie práva na obhajobu, a to aj vo forme využitia práva na nazretie do spisu. Pri takomto postupe je vždy nevyhnuté konať tak, aby bolo zachované nielen právo na obhajobu, ale aj tak, aby nedošlo k zmareniu účelu trestného konania. Spravodlivá rovnováha musí byť zachovaná, pretože neobmedzené (až šikanózne) uplatňovanie práva na nazretie do spisu by mohlo vážne ohroziť splnenie účelu trestného konania – v užšom slova zmysle konania o väzbe a v najužšom slova zmysle, napr. konania o predĺžení lehoty väzby, kedy by si obvinený neobmedzeným uplatňovaním práva na nazretie do spisu a následným nárokovaním si lehoty na prípravu podania či vyjadrenia mohol vždy nárokovať porušenie práva na obhajobu (nemal dostatok času a podobne). V konaní o väzbe treba mať vždy na zreteli nielen dodržanie práva na obhajobu, ale aj to, aby jeho uplatňovaním nedochádzalo k ústavne neprimeranému predlžovaniu doby rozhodovania

o väzbe, pretože by sa tak poprela jedna zo zásad trestného konania vyjadrená v § 2 ods. 6 Trestného poriadku týkajúca sa urýchleného a prednostného vybavovania väzobných vecí (II. ÚS 115/2016).

21. Skutočnosť, že sťažovateľke nebolo umožnené nahliadať do spisu z predbežného vyšetovania pred, počas, príp. po rozhodovaní či už o predbežnej alebo vydávacej väzbe, ešte neznamená, že muselo dôjsť k porušeniu jej práva na obhajobu, resp. k porušeniu zásady kontradiktórnosti konania a zásady rovnosti zbraní. Ako vyplýva zo sťažnosti a z jej príloh, návrhy na vzatie sťažovateľky či už do predbežnej alebo vydávacej väzby jej boli doručené, sťažovateľka mala možnosť sa oboznámiť s ich obsahom a vyjadriť sa k nim, pričom ako vyplýva z odôvodnení uznesení krajského súdu o vzatí do predbežnej aj vydávacej väzby, súd svoje rozhodnutia oprel o skutočnosti uvádzané v návrhoch krajskej prokuratúry a vyjadreniach sťažovateľky. Zo žiadosti sťažovateľky o prepustenie z väzby z 15. januára 2018 je zrejmé, že jej bolo umožnené nahliadnutie do spisu, keďže v ňom sama uvádza, že *„žiadost' podávam v nadväznosti na nahliadnutie do spisu zo dňa 15.01.2018, ktoré vykonal obhajca...“*. Samotné tvrdenie, že obhajoba nemala k dispozícii výsledky predbežného vyšetovania, v dôsledku čoho jej nebolo umožnené reálne vykonávať právo na obhajobu, preto neobstojí.

22. Podľa názoru ústavného súdu z už uvedeného nevyplýva, že by sťažovateľke bolo upierané alebo zámerne obmedzované právo na nazretie do spisu tak, že by to malo negatívny dosah na jej právo na obhajobu, preto jej sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu základných práv garantovaných ústavou, dohovorom a chartou na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov postupom krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. KPtm 89/2017, ktorým v konaní o predbežnej väzbe, v konaní o vydávacej väzbe, v predbežnom vyšetovaní ako i v konaní o žiadostiach sťažovateľky o prepustenie z väzby a namietaným postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Ntc 25/2017, ktorým

v konaní o vydávacej väzbe ako i v konaní o prepustení s'ážovateľky z väzby nekonajú bez zbytočných priet'ahov

23. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu právo na osobnú slobodu je garantované čl. 17 ods. 5 ústavy a je v ňom obsiahnuté aj právo obvineného iniciovať konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho väzby a nariadil prepustenie obvineného, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie sa môže v zákonom určených prípadoch podmieniť zárukou. Obsah označeného ustanovenia ústavy korešponduje právam vyplývajúcim z čl. 5 ods. 4 dohovoru (napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, III. ÚS 424/08).

24. Súdne preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody kladie nároky (okrem iného) na rýchlosť tohto preskúmania. Rovnako to platí aj v prípade osobitného typu väzobného konania, predmetom ktorého je preskúmanie žiadosti o prepustenie z väzby.

25. Ústavný súd už v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou (v rámci ktorej sa zaoberal požiadavkou urýchlenosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby aj z hľadiska čl. 5 ods. 4 dohovoru) uviedol, že jednotlivé lehoty sa z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenosti posudzujú podľa všetkých okolností prípadu. V zásade však požiadavke neodkladnosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, resp. čl. 5 ods. 4 dohovoru nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla zodpovedá lehota konania nepresahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne (III. ÚS 255/03).

26. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze (ďalej len „zákon o EZR“) účelom predbežnej väzby je zabezpečiť prítomnosť zadržanej osoby na území Slovenskej republiky tak, aby nedošlo k zmareniu účelu konania o európskom zatýkacom rozkaze, pokiaľ orgán štátu pôvodu, ktorý má záujem

na jej vydaní, nepredloží originál európskeho zatýkacieho rozkazu s prekladom do štátneho jazyka, ak sa preklad vyžaduje.

Podľa § 15 ods. 5 a 6 zákona o EZR predbežná väzba nesmie trvať viac ako 40 dní odo dňa zadržania osoby. Sudca krajského súdu na návrh prokurátora vykonávajúceho predbežné vyšetrovanie môže rozhodnúť o prepustení osoby z predbežnej väzby aj pred uplynutím tejto lehoty. Ak je počas trvania predbežnej väzby doručený originál európskeho zatýkacieho rozkazu s prekladom do štátneho jazyka, ak sa preklad vyžaduje, prokurátor vykonávajúci predbežné vyšetrovanie predloží sudcovi krajského súdu návrh na vzatie vyžiadanej osoby do vydávacej väzby.

Podľa § 16 ods. 1 zákona o EZR ak je to potrebné na zabezpečenie prítomnosti vyžiadanej osoby v konaní o európskom zatýkacom rozkaze na území Slovenskej republiky alebo na zabránenie, aby nedošlo k zmareniu účelu tohto konania, vezme ju sudca krajského súdu do vydávacej väzby. Urobí tak na návrh prokurátora vykonávajúceho predbežné vyšetrovanie.

27. Z obsahu sťažnosti a jej príloh, ktoré sťažovateľka ústavnému súdu predložila, vyplýva, že sťažovateľka bola na základe európskeho zatýkacieho rozkazu vydaného Prokuratúrou Graz, Rakúska republika, 6. decembra 2017 zadržaná na území Slovenskej republiky. Krajský súd vykonal 7. decembra 2017 výsluch sťažovateľky a v ten istý deň ju uznesením vzal do predbežnej väzby, proti čomu podala sťažnosť a najvyšší súd jej sťažnosť uznesením z 28. decembra 2017 zamietol.

Krajský súd uznesením z 12. januára 2018 vzal sťažovateľku do vydávacej väzby. Proti vzatiu do vydávacej väzby podala sťažovateľka podaním z 13. januára 2018 a jeho doplnením z 18. januára 2018 sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší súd uznesením zo 7. februára 2018, ktorým sťažnosťou napadnuté uznesenie o jej vzatí do vydávacej väzby zrušil a z vydávacej väzby ju prepustil. Súčasne sťažovateľka žiadosťou z 15. januára 2018 adresovanou krajskej prokuratúre žiadala o prepustenie z väzby, pričom krajská prokuratúra posúdila jej sťažnosť ako nedôvodnú a upovedomením zo 17. januára 2018 ju postúpila krajskému súdu.

28. Z uvedených skutočností vyplýva, že dĺžka predbežnej väzby sťažovateľky nepresiahla zákonom predpísanú dobu 40 dní od jej zadržania, t. j. od momentu jej zadržania (6. decembra 2017), rozhodnutia súdu o vzatí do predbežnej väzby (7. decembra 2017) do 12. januára 2018, keď bola rozhodnutím súdu vzatá do vydávacej väzby. O sťažnosti sťažovateľky proti rozhodnutiu o vzatí do vydávacej väzby z 12. januára 2018 rozhodol najvyšší súd 7. februára 2018, teda s odstupom 27 dní, od momentu objektívnej možnosti zaoberať sa predmetnou sťažnosťou.

29. V zmysle citovaných zákonných ustanovení a judikatúry je doba 37 dní (doba trvania predbežnej väzby) a doba 27 dní (trvania vydávacej väzby a rozhodovania o sťažnosti proti vzatiu do vydávacej väzby) z hľadiska záruk poskytovaných namietanými čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru štandardne akceptovateľná.

30. Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietaný postup či už krajskej prokuratúry alebo krajského súdu o nerozhodnutí o sťažovateľkinej „žiadosti o prepustenie z väzby zo 17. decembra 2017“, ústavný súd poukazuje na to, že ako vyplýva zo súdu predloženého podania z predmetného dňa, išlo o „podnet na podanie návrhu na prepustenie z predbežnej väzby“, ktorý bol adresovaný krajskej prokuratúre poukazujúc na § 15 ods. 5 druhu vetu zákona o EZR a táto mu nevyhovujúc a posúdiac ho ako žiadosť o prepustenie z väzby ho podaním z 28. decembra 2017 postúpila krajskému súdu. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti zároveň vytkla krajskému súdu aj nerozhodnutie o jej žiadosti o prepustenie z väzby z 15. januára 2018. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľke bola poskytnutá ochrana najvyšším súdom, ktorý rozhodol o jej prepustení z vydávacej väzby, preto považuje (ne)rozhodovanie krajského súdu o jej žiadosti o prepustenie z vydávacej väzby po rozhodnutí o jej prepustení najvyšším súdom za nadbytočné.

31. Označené námietky sťažovateľky o porušení požiadavky urýchleného rozhodovania či už postupom krajskej prokuratúry alebo krajského súdu v zmysle záruk vyplývajúcich z označených článkov ústavy, dohovoru a charty sa preto javia ako zjavne neopodstatnené.

K namietanému porušeniu základných práv garantovaných ústavou, dohovorom a chartou uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tost 46/2017 z 28. decembra 2017 a konaním, ktoré mu predchádzalo

32. Ústavná ochrana základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy je rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity vyplývajúcim z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sú všeobecné súdy primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy).

33. Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu tak môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 67/04).

34. Ústavný súd teda zdôrazňuje, že pri posúdení namietaného rozhodnutia najvyššieho súdu jeho úlohou nebolo preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré najvyšší súd oprel svoje rozhodnutie, resp. odpovedať na otázku, či malo, resp. nemalo byť sťažnosti sťažovateľky o prepustenie z predbežnej väzby vyhovené. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či sa najvyšší súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľky (prezentovanou v uplatnenej sťažnosti) vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či je tak odôvodnenie jeho rozhodnutia ústavnoprávne akceptovateľné.

35. Ústavný súd už v minulosti konštatoval (napr. I. ÚS 314/2014, I. ÚS 774/2014), že pri rozhodovaní o väzbe sú súdy síce povinné zvážiť aj všetky možnosti nahradenia väzby miernejšími prostriedkami jej nahradenia poskytnutými Trestným poriadkom, pričom v rámci odôvodnenia rozhodnutia je povinnosťou súdu vysporiadať sa s rozhodnutím o tých prostriedkoch, ktorých použitie v konaní bolo sťažovateľmi navrhnuté alebo ktorých aplikácia prichádzala do úvahy, avšak aj keď súdy v trestných veciach v rozsahu svojej prieskumnej právomoci majú povinnosť preskúmať aj skutočnosti priamo účastníkmi nenamietané, resp. nenavrhané, ich úlohou nie je v rozhodnutí vyjadrovať sa ku všetkým ustanoveniam Trestného poriadku, ktorých prípadnú aplikáciu, resp. dodržanie majú povinnosť preskúmať, t. j. ich povinnosťou nie je vyjadrovať sa aj ku skutočnostiam, na ktorých svoje rozhodnutie nezaložili, ale iba ku skutočnostiam, na ktorých svoje rozhodnutie vybudovali, pričom to ale neznamená, že by zanedbali svoju preskúmovaciu povinnosť aj týkajúcu sa aplikácie a dodržiavania tých príslušných zákonných ustanovení, ktorých preskúmanie im z úradnej moci zveruje zákon (III. ÚS 144/2016).

36. Opierajúc sa o tieto východiská, ústavný súd posudzoval aj sťažnosť sťažovateľky dôvodiacej, že najvyšší súd napadnutým uznesením „nerozhodol o alternatívnom návrhu sťažovateľa na nahradenie väzby probačným dohľadom“ a „osobne nevypočul sťažovateľa, hoci sťažovateľ formuloval novú sťažnostnú námietku (premlčanie trestného stíhania) až v sťažnostnom konaní, ktorá nebola uplatnená v konaní pred Krajským súdom v Trnave“.

37. Najvyšší súd spochybnenie nerozhodnutia o návrhu ustanoveného obhajcu na uloženie primeraných obmedzení odôvodnil v relevantnej časti svojho napadnutého uznesenia takto:

„... Účelom predbežnej väzby je zabezpečiť prítomnosť zadržanej osoby na území Slovenskej republiky tak, aby nedošlo k zmareniu účelu konania o európskom zatýkacom rozkaze, pokiaľ orgán štátu pôvodu, ktorý má záujem na jej vydaní, nepredloží originál európskeho zatýkacieho rozkazu s prekladom do štátneho jazyka, ak sa preklad vyžaduje (§ 15 ods. 1 zák. č. 154/2010 Z. z.). Obhajca navrhol prepustiť klientku a nahradiť väzbu primeraným obmedzením. Ustanovenie § 15 ods. 2, tretia veta zák. č. 154/2010 Z. z.

predpokladá, že sudca rozhodne, že sa zadržaná osoba ponecháva na slobode, súčasne môže rozhodnúť o uložení primeraných opatrení alebo obmedzení na zabránenie, aby nedošlo k zmareniu účelu tohto konania podľa všeobecného predpisu o trestnom konaní. V danom prípade však sudkyňa rozhodla o vzatí vyžiadanej osoby do predbežnej väzby. Preto osobitný výrok o zamietnutí návrhu obhajcu vo výrokovej časti, ale ani v odôvodnení uznesenia nebol potrebný a ak, tak iba z formálnych dôvodov.“

38. K námietke sťažovateľky týkajúcej sa jej nevypočutia osobne najvyšším súdom, hoci formulovala novú sťažnostnú námietku, a to premlčanie trestného stíhania, v relevantnej časti uznesenia najvyšší súd uviedol:

„Z citovaných ustanovení je zrejmé, že v danej veci podľa právneho poriadku Slovenskej republiky k premlčaniu trestného stíhania predbežne zrejme došlo, nakoľko zo skutku vymedzeného v EZR chýbajú bližšie okolnosti motívu vyžiadanej osoby, teda dôvodu k návodu. Trestný zákon č. 300/2005 Z. z. nie je pre vyžiadanú osobu priaznivejší, na čo je správne poukázané aj v sťažnosti. Najvyšší súd, rovnako ako sudkyňa krajského súdu nemali dostatočné podklady od orgánov Rakúskej republiky na posúdenie tejto otázky. Vyžiadaná osoba premlčanie pri predbežnom vyšetrowaní a v konaní pred krajskou sudkyňou nenamietala. Urobila tak až v sťažnostnom konaní pred najvyšším súdom a v podnete adresovanom prokurátorovi.

Vyžiadaná osoba je podozrivá zo spáchania trestného činu, za ktorý podľa rakúskeho Trestného zákona možno uložiť trest odňatia slobody na 20 rokov alebo doživotie. ██████████ sa zdržiavala na území Slovenskej republiky, ktorej orgány činné v trestnom konaní zrejme nemali dostatočnú vedomosť o spáchaní skutku, ktorý je predbežne vymedzený vo formulári. Príslušné rakúske orgány doposiaľ neodovzdali na trestné stíhanie ██████████ slovenským orgánom činným v trestnom konaní, práve naopak, štát pôvodu prostredníctvom EZR ju vyžiadal na trestné stíhanie. Slovenské orgány činné v trestnom konaní by mohli konať iba za situácie, ak by boli o to požiadané príslušnými orgánmi Rakúskej republiky.

Sťažnostný súd sa prioritne musí zaoberať výlučne zákonnosťou rozhodnutia o predbežnej väzbe, jej účelom a nie materiálnymi podmienkami trestného stíhania, resp. možnosťami vydania alebo nevydania. Príslušné orgány Rakúskej republiky trestný čin,

z ktorého spáchania je podozrivá vyžiadaná osoba, označili priradením ku kategórii pod písm. e/ (vražda) v súlade s § 4 ods. 3, ods. 4 zákona č. 154/2010 Z. z. písm. n/, čo je prekážkou pre vykonávajúci justičný orgán v tom zmysle, že neskúma, či ide o čin trestný podľa práva vykonávajúceho štátu, teda obojstrannej trestnosti.

V zmysle § 23 ods. 1 písm. e/ zákon č. 154/2010 Z. z. vykonanie EZR sa odmietne, ak vykonávajúci justičný orgán zistil, že trestné stíhanie alebo výkon trestu odňatia slobody vyžiadanej osoby sú premlčané podľa právneho poriadku Slovenskej republiky a na stíhanie trestného činu je daná právomoc slovenských orgánov podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.“

39. Ústavný súd konštatuje, že právne závery najvyššieho súdu opierajúce sa o aplikáciu relevantnej právnej úpravy korešpondujú so skutkovými zisteniami, a tieto zistenia nie sú výsledkom svojvôle, ale komplexného zhodnotenia všetkých skutkových okolností významných pre rozhodovanie o väzobnej otázke. Je toho názoru, že najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia relevantným otázkam formulovaným sťažovateľkou v uplatnenej sťažnosti poskytol zrozumiteľnú a náležitú odpoveď.

40. Obsah odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu svedčí o opaku sťažovateľkiných tvrdení, a síce o tom, že sa najvyšší súd posúdením vzatia sťažovateľky do predbežnej väzby náležite zaoberal a s jej námietkami predostretými v podanej sťažnosti aj primerane vysporiadal.

41. Vzhľadom na uvedené ústavný súd aj označenú námietku sťažovateľky kvalifikuje ako zjavne neopodstatnenú.

42. Ústavný súd dospel k záveru, že účinky uplatnenej právomoci vo veci rozhodujúceho najvyššieho súdu v danom prípade sú zlučiteľné s obsahom sťažovateľom označených článkov ústavy a dohovoru, preto sťažnosť v danej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

43. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

44. S ohľadom na všetky uvedené závery bolo o sťažnosti sťažovateľky potrebné rozhodnúť tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. novembra 2018